

Ejmi Efron

**ŠOLJICA
ČAJA**

Prevela Dragana Ćirović

Mono i Manjana
2006.

Naslov originala
Amy Ephron – A Cup of Tea
Copyright © 1997 by Amy Ephron

Izdavač
Mono i Manjana

Za izdavača
Miroslav Josipović
Nenad Atanasković

Urednik
Tatjana Bižić

Prevod
Dragana Čirović

Lektura
Bojana Sanader

Korice
Ateneum

Tehnički urednik
Nenad Đuričić

Štampa
Intergraf MM, Beograd

Tiraž
1500

ISBN 86-7804-069-6

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-31

EFRON, Ejmi

Šoljica čaja / Ejmi Efron; prevela Dragana Čirović. - Beograd: Mono i Manjana, 2006
(Beograd, Intergraf MM) - 196 str.; 21 cm

Prevod dela: A Cup of Tea / Amy Ephron. - Tiraž 1.500.

ISBN 86-7804-069-6

COBISS.SR-ID 134945292

Posvećeno Nori, Deliji i Hali

Njujork
Januar 1917.

Mlada žena je stajala pod uličnom svjetiljkom. Na prvi pogled bilo ju je teško uočiti zato što je stajala u senci, a vazduh i ulica stapali su se u sivilu i vlaži izmaglice koja se dizala sa zemlje, kiše i noći što se bližila. Bio je sumrak. Kišica je sipila.

Jedan muškarac joj priđe i poče da je saleće. Trgla se. Odmahnula je glavom i ustuknula. Ne razmišljajući više o njoj on podiže ruku da zaustavi taksi, koji mu odmah stade. Privijajući uz sebe tanki džemper, slabu zaštitu od kiše, ona se odmače od ivičnjaka da je taksi, dok je kretao, ne isprska prljavom vodom.

U istoj ulici, sasvim drugačiji prizor. U antikvarnici čuvenoj po tome što su se u njoj mogli naći isključivo predmeti velike vrednosti i pošiljke iz Evrope i na čijim policama nikada nijednom zrcu prašine nije dozvoljeno da se zadrži, jedna žena neznatno starija od one pod uličnom svetiljkom stajala je ispred vitrine s robom. Zvala se Rozmeri Fel. Bila je savršeno odevena. Tamna kosa joj je padala oko lica iako ju je ujutru dobro pričvrstila. Međutim, bila je tako gusta da je nikakav trud, naročito po vlažnom vremenu, nije mogao sprečiti da joj se, nekoliko časaka kasnije, ne raspe meko oko lica. Sviđalo joj se kako to izgleda i ponekad, kada je želela da ostavi utisak da razmišlja o nečemu, igrala bi se jednim uvojkom na čelu. Držala se nemarno, gotovo nezainteresovano, nije skinula ni rukavice ni kaput, kao da još nije odlučila hoće li se zadržati dovoljno da uopšte razmotri

bilo šta. Gospodin Renkvist, vlasnik antikvarnice, predusretljivo je obigravao oko nje.

„Vidite, ja volim svoje stvarčice“, rekao je prituljenim glasom, s puno poštovanja, dok je čekao njenu reakciju. „Radije se ne bih razdvajao od njih nego da ih prodam nekom ko nema tako“ – napravio je pokret rukom, a Rozmeri nije mogla da ne primeti prsten od svetlozelenog žada na njegovom domalom prstu – „istančan ukus, što je prava retkost.“

Odmotao je maleni kvadrat od plavog somota i poravnao ga vrhovima belih prstiju na staklenom pultu. Kutija koju je čuvao za Rozmeri bila je tako fino emajlirana da je izgledala kao zapečena u glazuri. „Ovo sam sačuvao za vas.“

Na poklopcu kutije sićušna prilika je stajala pod procvetalim drvetom. O granu je bio okačen šesir ukrašen zelenim trakama, ne veći od latice geranijuma, a nad glavom tog stvorenja lebdeo je kao anđeo čuvar jedan ružičasti oblak. Rozmeri skide dugačke rukavice da pažljivije razgleda kutiju.

Zatim spusti kutiju nazad kao da je nije zanimalo ništa sem da je pogleda. Časak kasnije reče: „Lepa je.“ A onda, vrlo nemarno, upita: „Pošto je?“

U prvi mah g. Renkvist kao da nije čuo pitanje, ili je možda razmišljao o ceni. „Za vas...“ Nagnuvši se napred odgovorio je šapatom, kao da bi bilo nepristojno da o tome govori naglas.

Napravila je grimasu, a zatim je najednom izgledala neodlučno. Zurila je u nekakvu staklenu figuricu na polici tačno iznad njegove glave. Uzela je rukavice i

počela da ih navlači. A onda, kada se već spremila za odlazak, reče: „Izgleda da nemam izbora“, pošto joj je nešto drugo u vitrini zapalo za oko.

Primitivši šta joj je privuklo pažnju, Renkvist bez ijedne reči pažljivo izvadi predmet iz vitrine i spusti ga na staklo ispred nje. Bio je to nož za otvaranje pisama, jednostavan a ipak ukrašen, zlatan, s finim srebrnim radom. Odmerila mu je težinu u ruci. Sečivo mu je bilo tanko i oštro kao brijlač. Uхватило je svetlost iz lampe iznad pulta i načas zasvetlucalo.

„Uzeću i ovo“, reče Rozmeri i nasmeja se. „Od njega će bar biti neke koristi.“

„Naravno, gospođice Fel“, reče Renkvist dok je pažljivo stavljao porcelansku kutiju u somotsku kesicu. Perom od sedefa diskretno je naškrabao brojku na parčetu hartije i okrenuo papir ka njoj.

Iznos je bio pozamašan. Ponekad je umela da bude prava rasipnica. Čemu bi novac inače služio ako ne da čovek s vremena na vreme ugodi sebi?

Rozmeri klimnu glavom i izvadi čekovnu knjižicu iz tašne. Ispisala je ček, iscepala ga iz čekovne knjižice i nonšalantno ostavila na pultu.

Gledala je Renkvista kako vešto umotava somotsku kesicu i nož za otvaranje pisama u smeđu hartiju. Njegove bele ruke bile su zapanjujuće spretne. Na ovom mestu nikad nije razbijena nijedna dragocenost.

Dodao joj je paket i blago se poklonio. Ove bi predmete zauvek čuvao za nju, sasvim izvesno. Dok je otvarala vrata, zvončići na do vratku diskretno su zazveckali.

Kiša je i dalje padala, ali Rozmeri kao da nije marila za nju dok je išla ka obližnjoj cvećari. Para iz šah-tova mešala se s maglom doprinoseći turobnosti grada.

Pod uličnom svetiljkom na uglu još se ocrtavala ona ista prilika. Rastojanje između te dve žene i sudbina do-deljena rođenjem nisu bili jedino što ih je razdvajalo.

Prodavačica je pratila Rozmeri kroz zakrčenu cvećaru u bliskom susedstvu antikvarnice. „Uzeću ovo i ovo.“ Rozmeri je pokazala ljiljane i irise. „Četiri buketa. Uzeću i ove medene ružičaste ruže.“

Prodavačica podiže jorgovan da joj ga pokaže.

„Ne, neću jorgovan.“ Kako ne bi ispala preterano gruba, Rozmeri se nasmeši. „Mrzim jorgovan. Nema nikakav oblik. A i taj miris, čovek ne mora ni da kroči u sobu, a već zna da je u njoj jorgovan.“ Nasmejala se. „Dajte mi te smešne zdepaste lalice, ove crvene i ove bele.“ Izgledaće ljupko u sivoj kamenoj vazi u njenoj spavaćoj sobi, razmišljala je, dok će ljiljane, budući da su im stabljike dugačke, staviti u mesiganu vazuu u trpezariji.

Misli joj odlutaše ka Florens Pemberton, koja ju je pozvala sutra na ručak. Razmišljala je kako bi mogla da se izvuče i ne ode. Flo je uvek bila vrlo ozbiljna. Ži-